

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Claudii Fleury, Presbyteri, Prioris Argenteliae Et Reg.
Christianiss. A Confessionibus Institutiones Juris
Ecclesiastici**

Fleury, Claude

Moguntiae, 1760

XXVI. De regularium reformationibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67899](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67899)

spirassent, extincti sunt. De instituendis, uniendis, supprimendisque monasteriis agemus *Part. II. c. 7.* ubi de Ecclesiarum fundatione dicendum.

1) *C. ult. X. de relig. dom.*

2) *Gloss. in d. cap. ult. verbo novam.*

C A P. XXVI.

DE REGULARIUM REFORMATIONIBUS.

I.

EXEMPTIONIBUS maxime perdita res est regularium. S. BERNARDUS quadam animi præensione acerrimis invecus est declamationibus in hujus generis privilegia. Quum superiores sæpe longe, longius pontifex abesset, infinitis negotiis districtus; delinquere impune fuit, vitiaque radices egerunt, antequam animadverterentur. Obtentu conservandi privilegia in causis ad disciplinam pertinentibus Romam adpellatum est. Fuere & aliæ laxioris vitæ causæ, fuga & contemptus laborum corporis, itinera in terram sanctam, ad expeditiones cruciatas, ad academias, ad monasteria visitanda, ad conventus generales; conversatio cum profanis hominibus officii causa; naturæ denique corruptio, quæ sola per se sanctissima instituta pervertere potest.

*Prolapsa
regula-
rium dis-
ciplina
cum mo-
nacho-
rum.*

II. CANONICI, quod professione *tum cle-
clerici essent, omnium maxime periclitaban-
ticorum.*

tur. Zelus ille devotus, quo per annos CL. arserant, paullatim refriguit, desiitque in tantam morum dissolutionem, ut an. 1359. Benedictus XIII. huic malo medelam adhibiturus operam luderet. Exeunte sæculo XIV. monachi omnes, ne *Cisterciensibus* quidem exceptis, turpissime se dederunt. Abbates, ut ceteri prælati, instar Satraparum Bacchanalia vivere, monasteriorumque bona disperdere, ut ad ultimum officiis claustralibus, priori, camerario, cellario, valetudinario, eleemosynario, certi redditus, ut officiis suis fungi possent, assignandi essent: quæ officia pontifices mutarunt in *titulos beneficiarios*, quorum abbas erat collator ordinarius. Interea monachi deserta communione segrege vixere, *annua pensione* singulis assignata. Sic monachorum statione factæ sunt parva beneficia, quæ, tamquam certa sustentationis media, redimebantur ab hominibus, merum sæculum spirantibus: quo pacto sacrum & venerabile *monachi* nomen ad ludibrium recidit, sonuitque *ignavum & nullius pretii hominem dicam, an pecudem?*

instaura-
tur,

III. TANTA vitæ monasticæ depravatione, quæ speculum perfectionis Christianæ esse debuisset, optimus quisque semper movebatur. Principes cum sæculares, tum ecclesiastici conjunctis sæpe viribus emendationem moliebantur. Et quum illa licentiæ pestis exempta potissimum monasteria, quæ non erant certi cujusdam ordinis, afflasset; constitutum est, ut cuncta in formam congregationum re-

digerentur¹. Equidem dehinc tribus sæculis diversæ in diversis provinciis monachorum congregationes coierunt, sed & ipsæ maximam partem corruptissimæ, si novissimas exceperis.

1) C. 7. X. de statu monach.

IV. FRANCISCUS ceterique mendicantium auctores, quod divitiis adscriberent depravationum causam, bonis omnibus alumnos suos exuerunt. Sed horum stupendus numerus, perpetuum cum profanis commercium, theologiæ scholasticæ sophistica, cui totos sese dabant, miseros in morum præcipitium egerunt, qui præterea a papis molliores regulæ interpretationes, plurimasque dispensationes impetrarunt¹. Rediere illi tamen haud ita multo post in viam. Ducentis annis Franciscum secutus BERNARDINUS Senensis, rejectis omnibus his dispensationibus, calcavit vestigia magistri, *strictioris observantiæ* instaurator, quam multi spernunt. Hinc fratres minores, alii *observantini* audiunt, alii *conventuales*. Eodem tempore Coleta, Corbiensis femina, virgines S. Claræ in Francia reduxit in viam.

inter
Franciscanos a
Bernardino

1) C. 3. X. de verb. sign. in 6. Cl. 1. eod. Extravag. 1. 2. 3. §. Joan. XXII.

V. EXEUNTE sæculo XV. emicuit in Hispania nova *minorum* reformatio, ab Innocentio VIII. laudata. Qui eam amplexi sunt e Franciscanis, eos *Recoletos*, & Hispanico vocabulo *Recogidos* i. e. reformatos appellarunt.

Capuci-
nis.

Matthæus Balchi, *Observantinus* anno 1525. regnante Clemente VII. in Marchia Anconitana reformationis, ceteris omnibus ratione paupertatis exactissimæ, auctor exstitit. Hujus sectatores a longo & acuminoso capitis tegumento, quod barbære *capucium* vocant, *Capucini* dicuntur. Ineunte sæculo XVII. tertius quoque Franciscanorum ordo mundior factus est, instituta congregatione Francisca religionum capucinis ferme similium. Sic in ceteris mendicantium ordinibus plures sunt reformatorum cœtus.

Carmeli-
tis,

VI. CARMELITÆ an. 1432. ab Eugenio IV. mitigationem regulæ impetrarunt, quam qui sectantur, ii *Mitigati* audiunt. Horum alumna S. Theresia an. 1568. Avilæ in Castella virginum religionum disciplinam emendavit, & Joannem de Cruce ac Antonium de Jesu excitavit, ut idem facerent inter religiosos. Hoc institutum qui sequuntur, ii vocantur *carmelita excalceati*, quos ineunte sæculo XVII. primum vidit Francia.

congre-
gationi-
bus

VII. INTERIM plerique monachorum & canonicorum regularium, ab hac cura intacti, vitiorum veterino inveterascentes, vel publica omnium voce & confessione, novis hæresibus spargendis ansam dederunt. Hinc concilium Trident.¹, vetera emendationum media revocavit, constituitque, ut regulares omnes exacte sequerentur regulam, vota que observarent, & superiores hæc omnia curarent. In Francia *statuto Blesensi art. 30.* præ-

ceptum legimus, ut Episcopi & ordinum principes disciplinam monasticam primæ institutioni restituerent: quod in secutis statutis repetitum². Nec opus caruit effectu, institutis duabus celeberrimis congregationibus, altera *S. Mauri* pro monachis, altera *S. Genevieve* pro canonicis regularibus, quarum utralibet plures C. domos religiosas complectitur. Illa prodiit ex congregatione *S. Vannii*, quæ exorta est an. 1597. in Lotharingia. Nam an. 1613. Joannes Reynoldus abbas Sanct-Augustinianus, Lemovix, monachos *S. Vannii* conjunxit in unum corpus, quod Gregorius XV. confirmavit sub appellatione *S. Mauri*, quæ hodie per omnem Franciam extenditur. Hæc originem debet monasterio *S. Vincentii Silvanectensis*, auctoremque agnoscit *Carolus Faurium*, quem cardinalis *Rupifulcaldus* (*Rochefoulcauld*) Parisios vocavit in ædem *S. Genevieve*, ubi congregationem, per omnem Franciam patentem, formavit, ab *Urano VIII.* an. 1655. confirmatam. Sunt etiam aliæ extra Franciam canonicorum regularium congregationes. Distinguuntur amictu candido, & linteo humerali, ut pateat, ipsos esse clericos.

1) *Sess. 25. ref. c. 1.*

2) *Aurelian. art. 20. Melodunensi art. 2. 6. 7.*

VIII. NON sine solemnibus susceptæ auctoritate pontificis, sunt hæc reformationes. Præter conciliorum decreta & regum constitutiones, quibus generatim commendantur, qualibet munita est singulari pontificis decreto ac regio edicto, post causam cognitam monasteriaque visitata pro-

dito. Qui ex senibus religiosis colorem mutare detrectarunt, iis annuæ pensiones assignatæ fuerunt. Interim non usquequaque reformatio suscepta est. Congregatio S. Mauri locum habuit tantummodo in monasteriis regulæ primæve subjectis, nec in unum corpus coalitis; non autem inter Cluniacenses & Cistercienses. Hinc plura supersunt monachorum & canonicorum regularium claustra, quæ antiquum obtinent cum bonorum omnium offensione.

C A P. XXVII.

DE RECTORIBUS REGULARIUM.

I.

Abbatēs
&

PRO diversis religiosorum ordinibus regimen est diversum. Ex regula Benedicti c. 2. quodlibet monasterium *abbatem* habet, qui non solum monachos omnes regit ratione morum & vitæ interioris, sed instar boni patris familias etiam temporalia omnia administrat. Monachi eum elegerunt, electumque Episcopus dioceseos ordinavit benedictione solemnibus, quæ æmulatur consecrationem Episcoporum^r. Abbates sæpe quidem, sed non semper ordinati sunt presbyteri. In causis arduis abbas consuluit monachos, quorum tamen suffragia non fuere decisiva. c. 3. Potuit adsciscere præpositum, laboris socium, & si numerosum cœtum habuit, denis fratribus decanum præficere c. 65. item, janitorem, cellarium, vel procuratorem constituere, sed &